

KONGESTENEN 1

ELLIN

Hanne Lykke Rix

Dette er en læseprøve af *Ellin*

Ellin - Kongestenen 1

Hanne Lykke Rix

1. udgave, 1. oplag 2018

ISBN | 978-87-7171-209-4

Redaktør | Mie Møller Bie

Illustrator | Thomas Rix

Omslagsillustrator | PN•CREATE v/Peter Nielsen

Omslagsgrafiker | Annemette Ringer

Grafiker | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

KONGESTENEN I

ELLIN

Hanne Lykke Rix

DreamLitt

Dette er en læseprøve af *Ellin*

*Til Thomas, mit faste holdepunkt i en somme-
tider kaotisk verden. Uden dig var jeg aldrig
kommet levende gennem Okebjergene – og alle
livets andre prøvelser.*

PROLOG

Mitas tog trappen fire trin ad gangen, sprintede hen ad korridoren på sine lange ben og standsede ikke, før han nåede døren ind til soveværelset. Der blev han stående et øjeblik med øret presset mod det tunge egetræ og lyttede med hamrende hjerte. Alt var stille derinde. Han trykkede forsigtigt håndtaget ned og skubbede døren op.

Den gamle læge stod henne ved vinduet sammen med sin rødhårede assistent. Hans skjorte var våd af sved, og han så langt mindre rolig og behersket ud, end han plejede at gøre. Men også gladere. Mitas' øjne søgte hans.

„Er alt ...?“

„Alt er vel!“ svarede lægen med et smil og slog armen ud mod sengen bagerst i rummet. „Det var en hård fødsel, men det hele endte godt.“

I den store himmelseng sad Nora og så lillebitte ud mellem de store puder, der var stablet op omkring hende. Hendes kastanjebrune krøller strittede i alle retninger, og i hendes favn lå to små rynkede skabninger.

Mitas gik langsomt hen til dem.

„To?“ hviskede han overvældet.

„Ja.“ Noras brune øjne strålede. „To små prinser. Kom, sæt dig hos mig!“

Mitas satte sig forsigtigt på sengekanten ved siden af sin kone. Hans vægt fik madrassen til at hælde faretruende til den ene side.

„To er dobbelt så godt som en,“ sagde han og kyssede Nora forsigtigt. Så rakte han tøvende sine store hænder frem. „Må jeg?“

Nora lod ham tage den ene af de små drenge. Mitas stirrede med ærefrygt på det lille krøllede væsen i sine arme, et nyt menneske, som en dag ville blive en voksen mand. Hans søn!

„Miros!“ sagde han pludselig. Han så på Nora og gentog navnet: „Miros?“

„Ja,“ svarede Nora. „Du har ret. Og så må det her jo være Leos. Miros og Leos – akkurat ligesom brødrene i det gamle sagn.“

„Vores sønner, Miros og Leos.“ Mitas smagte på ordene. De klang godt. Så vendte han sig pludselig om mod lægen og spurgte: „Hvem af mine sønner kom først til verden? Miros eller Leos?“

Lægen stivnede.

„Jeg tror ...“ begyndte han. Så så han tvivlende fra det ene barn til det andet. De lignede hinanden på en prik. Han vendte sig mod sin assistent. „Hvilken af drengene holdt du, mens jeg tog imod den anden, Arkan? Det var da ... det var da *ham*, ikke?“ Han pegede på barnet i Noras favn.

Den unge mand rynkede sine røde bryn.

„Nej, jeg tror ...“ sagde han. Så gik implikationerne op for ham, og han tog sig til hovedet. „Åh guder!“ stønnede han.

Mitas så fra den ene til den anden.

„Vil det sige, at I ikke ved, hvilket af børnene der er den førstefødte?“ spurgte han langsomt. Der var stille lidt, så udbrød den gamle læge:

„Det er utilgiveligt! Jeg havde ikke forudset denne situation. Der var ikke nogen tegn før fødslen på, at det ville blive en tvillingefødsel, det kom fuldkommen bag på mig. Jeg beklager så uendelig dybt.“

„Så, nu skal du ikke bebrejde dig selv,“ sagde Nora let. „Vi har

fået to velskabte børn, det er alt, hvad der betyder noget. Uden dig havde jeg aldrig klaret det.“

„Vi tilgiver dig på stedet,“ tilføjede Mitas og lo glad. „To sønner og en kone i god behold – hvad mere kan jeg ønske mig? Vi vil være dig evigt taknemmelige.“

Lille Miros begyndte at klynke, så Mitas lagde varsomt drengen tilbage i sin mors arme, hvor han faldt til ro igen.

„Vores familie!“ sagde Mitas og lagde armen om sin kone og så på hende med kærlig beundring.

„Ja, nu er vi en rigtig lille familie,“ svarede Nora lykkelig.

Lægen betragtede dem med taknemmelighed og lettelse. For det var jo sandt, at begge børn var levende og velskabte, og at deres mor var i god behold. Og det var trods alt det vigtigste – der var så meget, der kunne være gået galt. Set i lyset af en dramatisk fødsel var det en ubetydelig detalje, hvorvidt den ene eller den anden af de to drengebørn var kommet til verden først.

Men i dybet af den gamle læges sjæl voksede en uro. En uro, der i resten af hans levetid ofte fik ham til at ligge vågen om natten, plaget af selvbebrejdelser. For han kunne ikke slippe fornemmelsen af, at denne lille detalje kunne få en skæbnesvanger betydning engang i fremtiden.

Inderst inde vidste han, at han havde svigtet.

1. VADESTEDET

Ellin knugede bylten, hun havde lavet af sit tørklæde, ind mod brystet, mens hun dukkede sig bag de lave buske, der voksede på skråningen langs floddalen. Hun trak vejret i korte stød efter løbeturen gennem skoven og mærkede sit hjerte banke hårdt imod den tunge klump. Den skat, hun var blevet betroet kort tid forinden.

Over hendes hoved var sensommerhimlen lysende blå. Fuglene sang, som om intet var hændt. Som om alting var, som det altid havde været. Nede i dalens bund kunne hun se den lille gruppe af mænd ride bort med kongen i midten, højere og kraftigere end de andre. Og til venstre for kongen red hendes far med den blå kappe flagrende efter sig.

Benene rystede under hende, og hun måtte sætte sig ned på jorden bag buskene et øjeblik. Kun en gang før i sit liv havde hun følt sig så alene. Men nu var verden i løbet af nogle få timer igen blevet slået i stykker, og dagens begivenheder hvirvlede rundt i hendes hoved.

Det var ikke længere tid siden end samme formiddag, at hun havde gået fredeligt med sin far i hånden gennem skoven, som grænsede op til deres hjem, Karlsgård. De havde snakket og lavet sjov, som de plejede at gøre, og verden havde endnu været et trygt og velkendt sted. Men så var hendes far med et blevet alvorlig.

„Ellin, min skat,“ havde han sagt og var standset midt på stien. „Om meget kort tid fylder du tretten år, har du tænkt på det?“

Ellin havde faktisk ikke skænket det en tanke. Men det betød måske ...

„Må jeg så *endelig* få min egen hest?“

Hun havde brændende ønsket sig en hest, så længe hun kunne huske, og hun havde plaget sin far om at give hende en lige så længe. Men selvom Karl ellers gjorde alt, hvad der stod i hans magt, for at give hende det bedste liv, et barn kunne ønske sig, havde han aldrig været til at røkke på dette punkt. Ikke engang da hendes mor døde for tre år siden. „Jovist, min pige, jeg vil gerne give dig en hest – og en rigtig fin en også,“ svarede han altid. „Men først når du er gammel nok til selv at tage ansvaret for den. Indtil da må du ride på mine heste sammen med mig. En hest er et levende væsen, Ellin, ikke et stykke legetøj.“ Som om hun ikke vidste det!

Men i dag havde hendes far først slet ikke svaret. Hans ansigt, som et øjeblik tidligere havde lyst af munterhed, var bare blevet endnu mere alvorligt, nærmest bekymret, og der var en dyb fure mellem hans øjne, hun ikke havde set før.

„Er der noget i vejen, far?“ havde hun spurgt og forskrækket sluppet hans hånd. Karl havde været tavs en tid, men omsider havde han sukket dybt:

„Ja, min søde pige, du må få din egen hest nu.“

Ellin havde ikke jublet højt af glæde, for der var noget helt galt. Hendes far havde slet ikke lydt, som han plejede at gøre.

„Hvad er der i vejen, far?“

Karl havde vendt sig mod hende, lagt sine stærke hænder om hendes spinkle skuldre og set alvorligt ind i hendes øjne.

„Når man er stor nok til at tage ansvar for sin egen hest, er der også andre ting, man er ved at være gammel nok til, Ellin ...“

„Hvilke ting, far?“

„Til at vide, at der kan blive krig i landet, for det første ...“

„Jamen, far, det ved jeg jo godt!“ Hun havde smilet overbærende. „Jeg har hørt dig snakke med gæsterne masser af gange ...“

„Jeg tror ikke, du ved, hvor alvorlig situationen er. Og du har ingen idé om, hvad krig i virkeligheden betyder, min lille pige – heldigvis. Men du kan komme til at vide det, før godt er. Død og tab og ødelæggelse ...“

Ellin havde revet sig løs af hans greb.

„Jeg ved, hvad død er!“ Det lød meget hårdere, end hun havde tænkt sig, og hun havde fortrudt det, straks hun så smerten i sin fars øjne.

„Ja, min skat, det gør du. Men det kan blive meget værre.“

En bølge af raseri var vældet op i hende. Hvordan kunne han sige det? Hvad i hele verden kunne være værre end at miste sin mor?

En høj, skinger pippen bragte Ellin tilbage til virkeligheden i floddalen. Spadsereturen i skoven med Karl tidligere på dagen forekom fjern og uvirkelig nu, selvom det ikke var mange timer siden.

I busken på skråningen foran hende sad en lille fugl, der skræppede og skældte ud, og hun så, at den havde en rede derinde med små unger i. Det var sent på året til fugleunger, men sommeren havde været varm, så måske var det et ekstra kuld?

I det samme bragte vinden et råb med sig fra sydvest. Ellin skubbede grenene til side og kiggede ud mellem buskene, og det gav et sæt i hende, da hun fik øje på en stor flok ryttere længere nede i dalen. De var stadig små, men hun kunne se deres spyd reflektere sollyset og vidste straks, at det var soldater. De bevægede sig med høj fart op langs floden og blev hurtigt større. Der var ingen tvivl om, at de forfulgte kong Miro.

Kongen og hans følge var nået frem til vadestedet nu. De havde tydeligvis også opdaget forfølgerne, for de drev med stor hast deres heste ud i floden for at nå over på den anden side. Ellwell var lavvandet efter den tørre tid, men mændene pressede hestene fremad, så vandet sprøjtede. Snart var de nået over på den anden bred, men de fremmede halede ind på dem. De befandt sig næsten lige under Ellin nu, og hun kunne tydeligt se dem gennem krattet, da de tordnede forbi. Der var mindst tyve soldater, og de bar fremmedartede, mørke rustninger og grønne, kantede hjelme, som var lukkede fortil, så man ikke kunne se deres ansigter. De lignede en flok store uhyggelige insekter.

Nu nåede de vadestedet og fortsatte direkte gennem floden uden at gøre holdt. Ellin holdt vejret, og hendes hjerte galopperede vildere end hestene. *Rid, far, så rid dog!* Enhver tåbe kunne se, at Miros og hans mænd ikke kunne undslippe forfølgerne. Deres heste var for trætte, og mændene var også udmattede efter at have redet den lange vej fra kongsgården. Men hendes far var ikke træt. Og hans hest var frisk og udhvilet. Brisk kunne løbe fra dem, ingen kunne indhente Brisk! Hendes far havde altid sagt, at hans hest var den hurtigste i hele Det Nordlige Tvillingerige. *Kom nu, Brisk, løb nu til!*

Kong Miros, Karl og de fem andre mænd gjorde pludselig holdtovre på den anden bred og vendte deres heste rundt. Så samlede de sig til en tæt gruppe. Solen blinkede i deres våben, da de trak dem.

Ellin rejste sig med et sæt uden at ænse, om hun kunne ses nede fra dalen. Hun gispede højt, da de to grupper af mænd tordenede sammen. Den tunge bylt, hun havde holdt så fast ind til sig, faldt ud af hendes favn og landede på jorden med en dump lyd,

hvorefter den rullede videre ned ad skråningen mellem buskene og forsvandt.

Der lød fjerne råb og lyde fra kampen på den anden bred, vrinsken fra hestene og så et brøl, der fik blodet til at fryse til is i hendes årer. En hest faldt om i vandkanten og kæmpede sig op igen. Rytteren blev liggende. Endnu en hest faldt, og to andre galopperede vildt af sted mod nord, rytterløse.

Nu fik hun øje på kongen, som var kommet lidt væk fra sin gruppe. Han var et hoved højere end alle andre. En håndfuld grønhjelmede ryttere havde omringet ham. Hun kunne ikke se, hvad der skete, de var klumpet alt for tæt sammen. Men dér kom Karl farende hen imod dem på Brisk med højt løftet sværd. Han var nem at kende på den flagrende blå kappe.

Far, vend om! Vend om! Ordene nåede aldrig ud af hendes mund. Den var blevet til sten, ligesom resten af hendes krop.

Tiden stod stille, mens de mørke soldater vendte sig mod Karl. Tre af dem løftede deres spyd på samme tid og sænkede dem igen. En af dem faldt af hesten, mens de to andre vendte om og red tilbage til de andre igen. Der, hvor Karl for et øjeblik siden havde siddet på Brisk, lå en mørkeblå bylt på jorden. Brisk stejlede, vrinskede vildt og galopperede frem og tilbage langs vandet. Kongen var ikke længere at se nogen steder.

Ellin ville storme ned til sin far og komme ham til hjælp. Finde ud af, at der ikke var sket noget alvorligt, at han bare var faldet, havde brækket benet måske. Hun ville få ham væk derfra til et sikkert sted, hvor hun kunne tage sig af ham ... Men hendes krop adlød ikke, og hun blev stående på stedet ude af stand til at røre sig og uden at ænse tårerne, der strømmede ned over hendes ansigt. Det var svært at se, alting var sløret, og hendes ben

rystede ukontrollabelt. Så gav de pludselig efter under hende, og hun faldt på knæ bag busken.

Den lille fugl derinde havde fået selskab af sin mage, og de havde åbenbart opgivet at skræmme hende væk, for nu var de i gang med at fodre de sultne unger, som stak deres små grimme hoveder op over kanten af reden. Ellin stirrede på deres bitte små spidse næb, der åbnede og lukkede sig, åbnede og lukkede sig. Det sejlede for hendes øjne, og hun havde kvalme. Sorte pletter dansede i luften.

Så blev hun opslugt af mørke.

2. KARLSGÅRD

Karlsgård lå i den østlige del af Det Nordlige Tvillingerige ikke langt fra de første udløbere af Okebjergene, og når vejret var klart, kunne man skimte de blå bjergtoppe i det fjerne. Nord og øst for gården lå skoven, og til de to andre sider strakte græsklædte bakker og marker sig, så langt øjet rakte. På dem græssede store dyreflokkene, og bønderne dyrkede den frugtbare jord. Det var her, Karls heste voksede op og blev nogle af de ædleste dyr i hele landet. Bag Nordskoven snoede floden Ellwell sig på sit løb fra Okebjergene i øst til havet i vest. For et barn var det det mest vidunderlige sted at vokse op og udforske verden, og Ellin kunne ikke forestille sig nogensinde at skulle bo noget andet sted.

Da Karl og Ellin var vendt hjem fra deres tur i skoven den formiddag, havde middagssolen allerede stået højt på himlen over de grønne bakker mod syd. Ellin havde ihærdigt forsøgt at glæde sig til at komme ud i folden om eftermiddagen for at se til føllene og overveje, hvilket af dem hun skulle vælge som fødselsdagsgave, men en voksende indre uro kom hele tiden i vejen for glæden.

„Hør nu her, Ellin,“ havde hendes far sagt ude i skoven. „Jeg er nødt til at fortælle dig, at jeg har modtaget et officielt brev fra din onkel, kong Leos, hvori han på vegne af sin ældste søn, kronprins Tavin, anmoder om din hånd i ægteskab. Det betyder, at hvis du siger ja til at gifte dig med din fætter Tavin, vil du blive kronprinsesse af Det Sydlige Tvillingerige.“

Ellin havde først ikke fattet, hvad det var, han havde sagt. Så var hun brast i latter. Ægteskab! Det var jo at bo sammen med en mand og få børn med ham – noget, som voksne mennesker

gjorde. Og hun havde ikke så meget som prøvet at have sin egen hest endnu! Det var det mest idiotiske, hun nogensinde havde hørt.

Men Karl havde ikke syntes, det var morsomt.

„Jeg forstår godt, du ikke tror mig, men kong Leos mener det faktisk helt alvorligt,“ havde han sagt og sat sig tungt ned på en træstub. „Arganerne har sommeren igennem forsøgt at trænge over hans grænser mod syd, og der går snak om, at kongen af Demurgien er ved at samle en hær øst for bjergene. Vi ved naturligvis ikke, om der er hold i rygterne, men hvem ved, hvad kong Droq planlægger? Han er en grusom mand, som vil gøre hvad som helst for at få adgang til Tvillingerigernes kyster, hvis han øjner den mindste chance. Der er hårdt brug for en ny stærk alliance mellem vores lande.“ Karl havde stirret ned i mosset i skovbunden, mens han talte, men nu så han op på hende. „Jeg ved godt, at det er svært for dig at forstå, Ellin, for du er stadig kun et barn, men du er et oplagt valg. Du er af kongeligt blod, og kong Miros af Det Nordlige Tvillingerige er din mormors bror. Det faktum, at han aldrig har giftet sig og fået børn, giver en usikkerhed for fremtiden, som vore fjender er meget opmærksomme på. Et ægteskab mellem dig og prins Tavin ville kunne samle vores to riger til ét mægtigt land igen, til et samlet Okenos, som det var før i tiden. Brylluppet ville naturligvis være nødt til at vente, indtil du er blevet lidt ældre, men selv en forlovelse ville give folket i Tvillingerigerne håb i de mørke tider, som måske ligger foran os. Det ville kunne få dem til at stå sammen, og det er det, vi har brug for nu ...“

Ellin havde ladet sig falde ned på stubben ved siden af sin far, alt for lamslået til at sige noget. Det lød næsten, som om han mente, det var en god idé, at hun blev gift med denne prins Tavin.

Kunne det virkelig passe? Ville han give hende væk til en fremmed bare for at få fred i landet? Ville han sende hende langt væk hjemmefra til Det Sydlige Tvillingerige, til mennesker, hun aldrig havde mødt eller i hvert fald kun huskede meget svagt?

Hun havde lukket øjnene og tænkt tilbage på de lange sommerferier på kongsgården, da hendes mor endnu levede. På alle børnene, hun havde leget med i kongens stalde, klatret i træer med i frugthaven og badet med i Kongesøen, mens de voksne slappede af under pavillonerne på søbredden. Hun havde forsøgt at se ansigterne for sig på sine mange fætre og kusiner, og hun huskede tydeligt prins Tivo fra Det Sydlige Tvillingerige, men Tavin?

„Far, hvor gammel er prins Tavin?“

Karl havde rettet sig op med et sæt, som om også han havde været langt væk i sine egne tanker.

„Åh, lad mig se ... jeg vil tro, han er omkring femogtyve som-re nu.“

Femogtyve! En gammel mand! Ikke så sært, hun ikke kunne huske ham.

„Og vil du virkelig have, at jeg skal gifte mig med ham?“

Karl var på vej til at sige noget, men så havde han fået øje på tårerne i hendes øjne og skyndt sig at lægge armen om hende.

„Nej, min skat. Nej, selvfølgelig ikke ...“ Han trak et lommestørklæde op af lommen og tørrede hendes tårer væk. Så tog han hende på skødet, som om hun stadig var en lille pige, og strøg hende over det gyldenbrune hår. „Jeg kan bare ikke komme i tanke om nogen bedre løsning, forstår du ...“

Ellin havde lænet hovedet ind mod hans skulder, så hans skæg kradsede hende på kinden. Nu kendte hun næsten sin far igen. Karl rømmede sig.

„Nå, min pige,“ sagde han med mere munter stemme. „Lad mig nu høre, hvilket føl du ønsker dig allermost?“

De var blevet siddende i skoven et stykke tid og havde snakket om, hvilket føl Ellin skulle vælge, og hvordan de skulle fejre hendes fødselsdag, indtil sulten kaldte dem hjem til Karlsgård og den varme middagsmad. Men selvom Ellin havde gået med sin hånd fast knuget i sin fars store, trygge næve det sidste stykke af vejen, havde hun det, som om noget imellem dem var forandret. Hun havde dog endnu ikke haft nogen anelse om, at det kun var begyndelsen på de begivenheder, som fra i dag ville komme til at ændre hendes liv for evigt.

I skovbrynet ventede Karlsgård på dem som altid, velkendt og tryk med sine stalde og små bygninger spredt rundt omkring og omgivet af den store, eventyrlige have, som Ellin elskede mere end noget andet sted i verden. Dengang hendes mor endnu levede, havde haven været velholdt med sirlige rosenbede og smukke stier, man kunne gå ture på, mens man hele tiden lod sig lokke videre af nye farver og dufte. Haven var Miralins kunstværk. Nu, tre år efter hendes død, var de fleste af stierne her stadig, men de var blevet smallere og mere tilgroede, og mange steder voksede buskene helt op over dem, så man gik som i en grøn tunnel. Det gjorde ikke haven mindre eventyrlig, farverne og duftene var her stadig. Og måske noget af Miralin selv.

Ellin havde stadig haft sin hånd i sin fars, da de gik gennem den grønmalede havelåge fra skoven ind til køkkenhaven. Hun havde ikke kunnet holde op med at spekulere på det, hendes far havde sagt om prins Tavin og om krigen, som måske ville komme, og hun ønskede, at tingene bare kunne blive ved med at være som

nu. Tavse var de gået langs rækkerne af kålhoveder, forbi husholdersken Magdes lille hus og videre op til Karlsgårds hovedbygning. Denne bestod i al sin enkelhed af et aflangt stenhus, pudset i en jord-orange farve. Ikke så fornem at se på som mange andre herregårde, men hyggelig, stærk og sikker. Sådan havde Karlsgård set ud i mange hundrede år, og det ville den blive ved med. *Altid.*

Uden for køkkendøren havde Magde stået og ventet på dem. Ellin havde med det samme kunnet se, at der var noget galt, for Magde vred sine hænder på den måde, hun altid plejede at gøre, når der var noget, som bekymrede hende. Ellin havde sluppet sin fars hånd og var løbet op ad stien til huset.

„Hvad er der i vejen, Magde? Er det Smør-Rose, der skal kæleve?“

„Nej, gid det var så vel!“ havde Magde svaret og fortsat med at vride hænder. „Nej, det er Gilvis. Han er lige kommet tilbage fra sin tur op i bjergene.“

Karl var nået hen til dem. Han havde lagt en beroligende hånd på Magdes arm.

„Er der sket noget med Gilvis, Magde?“

„Nej. Jo. Du må hellere selv tale med ham. Han sidder derinde.“ Hun pegede på den åbne køkkendør.

Ellin fulgte efter sin far ind i det store køkken, hvor gårdkarlen Gilvis sad foran ildstedet og huggede en kæmpe portion mad i sig. Han så ikke ud til at fejle det mindste. Men så snart han fik øje på Karl, sprang han op, så stolen var ved at vælte.

„Jeg har redet som død og djævel,“ sagde han uden at give sig tid til at hilse. „Der er noget helt galt, Karl! Der er store brande nede mod sydvest. Jeg kunne se det oppe fra Studstoppen.“

„Mal nu ikke fanden på væggen, Gilvis!“ sagde Karl, skønt

Ellin kendte sin far godt nok til at vide, at han var blevet urolig. „De brænder jo marker af på denne tid.“

„Det her er ikke nogen almindelig markafbrænding!“ Gilvis skævede til Ellin.

„Ellin, gå ud til Magde,“ sagde Karl. Så tøvede han. „Nej, forresten, bliv hellere her, du kan lige så godt høre det.“ Han nikkede til Gilvis, som fortsatte:

„Hele himlen er sort af røg. Det ligner mere hele byer, der bliver brændt af.“

„Måske er der en forklaring.“ Karl strøg sig gennem den mørke hårmanke, mens han sank ned på en køkkenstol. Gilvis lagde armene over kors.

„Ja, Karl, selvfølgelig er der en forklaring: krig!“

„Men hvorfor har vi så ikke hørt noget?“ Karl rejste sig igen med et sæt. „Der har været rygter, ja, men hvis krigen var nået til Det Nordlige Tvillingerige, ville jeg være en af de første, der fik det at vide. Kong Miros var på Karlsgård så sent som for en måned siden!“ Han gav sig til at trampe frem og tilbage i køkkenet. Så standsede han pludselig og så på Ellin. „Ellin, du må hellere gå ud til Magde og sige, at hun skal kalde folkene sammen på gårdspladsen.“

Ellin pilede af sted. På vej ud ad døren hørte hun Gilvis sige: „Måske vidste kong Miros heller ikke, at der ville blive krig.“

Få timer senere havde Karl fået forklaringen fra kong Miros selv.

Ellin var den første, der hørte hovslagene, og kort tid efter kom en lille flok mænd galopperende ind midt i forvirringen på gårdspladsen, anført af kongen selv. Deres heste dryppede af sved, og mændene var støvede og udmattede. De drak alle dybt

og længe fra brønden. Så klappede Miros åndsfraværende Ellin på kinden, inden han fulgte efter Karl ind i huset. Udtrykket i hans dybblå øjne skræmte Ellin, så hun valgte at blive udenfor og hjælpe gamle Daron med at tage sig af hestene. Men lidt efter kaldte Karl på hende.

Hun gik langsomt ind i huset og tøvede længe foran døren ind til stuen. En dyb indre modstand holdt hende tilbage. Hun var bange. For der var et eller andet, der sagde hende, at hvis hun krydsede den dørtærskel, gik hun ind i en ny tid, en ny verden, og der ville ingen vej være tilbage. Hun havde mest af alt lyst til at vende sig om og flygte, løbe ud og gemme sig i havens dyb, som hun så ofte havde gjort siden sin mors død, når angsten lå på lur efter hende.

Men i det samme kom onkel Miros ud til hende. Han tog hendes hånd.

„Kom, Ellin,“ sagde han stille. Hans stemme var blød og melodisk, og den fik Ellin til at tænke på dronning Nora. Det beroligede hende lidt. Nora var kong Miros' mor og Ellins oldemor, og hun var det menneske i verden, som Ellin holdt allermost af. Næst efter sin far, selvfølgelig.

Inde i stuen var der død stille, bortset fra en dæmpet klirren og skramlen af bestik mod stentøj. Kongens mænd spiste koncentreret henne ved det store bord. Karl skubbede Ellin ned på en stol og stillede sig bag hende med sine hænder på hendes skuldre. Hans ansigt var som forstenet.

„Det er meget værre, end vi kunne have forestillet os,“ sagde han. „Du må hellere fortælle hende det hele, Miros.“

Ellin havde altid syntes, kong Miros var en rar mand, måske den rareste i verden. Alle holdt af ham, både hele hans folk i Det

Nordlige Tvillingerige, hans store familie og alle dem, som tjente ham.

„Den dreng er lige så god, som han er lang,“ havde dronning Nora engang sagt. Ellin huskede det tydeligt, fordi hun havde fundet det så morsomt, at Nora kaldte den store, kraftige, midaldrende Miros for en *dreng*. Lige nu var der i hvert fald ikke noget drenget over ham. Han så furet og træt ud i ansigtet, hans gråsprængte hår og skæg, der normalt var så sirligt og velplejet, var stift af støv og sved, og han spildte ikke tiden på at være rar.

„Jeg skal gå lige til sagen,“ sagde han. „Forfølgerne er i hælene på os, og det kan ikke vare længe, før de når hertil. Vi må være langt væk inden da!“ Han vendte sig mod Karl. „Jeg ville ønske, jeg ikke havde behøvet at føre krigen til din dør, Karl, men jeg er bange for, den ville være kommet alligevel.“ Karl nikkede kort. „Kailo,“ fortsatte Miros, henvendt til en af sine mænd, „vis dem det!“

Kailo lagde lydigt sin gaffel fra sig og samlede en aflang genstand, indpakket i et tæppe, op fra gulvet. Forsigtigt placerede han den midt på bordet og vikledede tæppet op.

Ellin gispede forbløffet. På tæppet lå storkongernes scepter! Hun havde set det flere gange før i hånden på kong Miros ved særlige begivenheder i kongsgården – sidste gang til sin mors begravelsesceremoni. Men når scepteret ikke var i brug, blev det opbevaret på et hemmeligt sted, så dette var første gang, hun så det på så nært hold. Det var lavet af mørkt ædelt træ, og i toppen sad en knytnevæstor, mørkegrøn ædelsten indfattet i guld og et rødt metal, Ellin ikke kendte navnet på. Det var Kongestenen! Den berømte sten, som i århundreder havde været i kongeslægstens eje. Ellin vidste, at den oprindeligt var blevet fundet på Ørneøerne, og

at Ørneøernes fyrste havde skænket den til Okenos' storkonge for at besegle de to landes tætte forbund, som havde holdt lige siden.

Karlsgårds husholderske, Magde, som også var Ellins barnepike, kendte masser af historier om Kongestenen og om den magt, den efter sigende skænkede sin ejer. Da Ellin var mindre, elskede hun at sidde foran kaminen i Magdes lille hus og høre hende fortælle om alle de gange, Kongestenen var blevet stjålet af tyve eller erobret af fremmede konger, for så på mystisk vis at vende tilbage til sin hersker i Okenos igen. Karl troede ikke på den slags historier. Han plejede at gøre Magde opmærksom på, at Kongestenen var den største og reneste ædelsten, der nogensinde var blevet fundet på Ørneøerne, og at det måske kunne tænkes at være derfor, der var så mange, der gerne ville have fingrene i den.

Men nu rynkede Karl bekymret brynene ved synet af Kongestensscepteret.

„Ved kong Droqs mænd, at du har taget det med dig?“ spurgte han Miros.

„Det er jeg bange for. Ellers finder de snart ud af det. Har I en smed i nærheden?“ Karl nikkede.

„Hvad har du tænkt dig at gøre?“

„Bare få fat i ham i en fart!“

„Javel.“ Karl forlod hastigt rummet, hvorefter Miros vendte sig mod Ellin igen.

„Du må gerne røre ved det.“

Ellin lod forsigtigt sine fingre glide ned langs det glatte træ, der var slidt så blødt som silke af mange kongers hænder. Imens fortsatte Miros:

„Ellin, landet er i krig. Kongsgården er blevet besat, og vi fik ikke en chance for at forsvare os. Demurgiske soldater angreb os

uden varsel midt om natten. De må være kommet sejlene fra bjergene ned ad floden Zolang til Ørnefjord. Og nogen må have forrådt os, for de kendte alle detaljer af vores forsvar og brugte hemmelige indgange, som kun familien og de mest betroede af mine folk kender til. Jeg havde ikke andet valg end at flygte som en hund med halen mellem benene. Og jeg skal vist være glad for, at jeg endnu er i live, for det lader til, at en del af deres plan var at myrde mig i min egen seng. Nu er kongsgården og sandsynligvis hele Kongehalvøen under kong Droqs kontrol.“ Pludselig hamrede Miros en vred knytnæve ned i bordet, så fadene rystede. „Da der blev slået alarm, var hele kongsgården allerede omringet!“

Ellin trak forskrækket hånden til sig. Hun havde aldrig set sin onkel vred før, og det var et skræmmende syn.

„Men ... men hvordan slap du så væk, onkel Miros?“ spurgte hun. „Og hvad med dronning Nora og prinsesse Zara og alle de andre?“

„Vi kan takke guderne for, at min søster Zara og hendes mand netop var sejlet til Ørneøerne. De er i sikkerhed. Dronning Nora ... Din oldemor er treogfirs år, Ellin! Hun nægtede at tage med os. Hun sagde, at hun hellere ville være fange på sit eget slot end lade sig skræmme væk af en flok uhæderlige kujoner, der kom listende som tyve om natten. Hun lukkede mig og mine livvagter ud ad en hemmelig gang direkte fra sine egne sovegemakker. Ikke engang jeg kendte til dens eksistens ... Jeg tror, vi var de eneste, der slap væk ...“ Miros lagde mærke til tårerne i Ellins øjne, og hans stemme blev blidere. „Der var ikke noget, jeg kunne gøre, Ellin. Sandheden er, at hvis vi havde haft min gamle mor med, var der måske ingen af os, der var sluppet væk, og det vidste hun.“

„Hvad gør de ved hende?“ næsten skreg Ellin, ude af sig selv

af fortvivelse. Hendes oldemor var den eneste, hun havde tilbage i verden, som virkelig forstod hende. Nora havde været der for hende altid, og efter Miralins død var Ellin og Nora blevet endnu tættere knyttet til hinanden. Nora kom på besøg, så ofte det var hende muligt, og det var ikke mere end en måned siden, den gamle dronning sidst havde taget rejsen fra kongsgården til Karlsgård sammen med kong Miros. Nej, Nora var slet ikke for gammel til at rejse! Og hun var den eneste, Ellin kunne tale med om sin mor.

„Hvordan kunne du efterlade din egen mor til at blive dræbt af fjenden?“ råbte hun harmdirrende.

Men Miros vendte sig bare væk fra hende.

„Så galt er det ikke sikkert, det går. Vi må blot håbe på det bedste. Desuden har hun sin livvagt, Konras, hos sig. Han insisterede på at blive hos hende trods alle hendes protester.“

Netop i dette øjeblik var Karl kommet ind ad døren igen sammen med smeden. Den kraftige smed var tydeligt ilde tilpas og forsøgte at skjule sine beskidte hænder bag på ryggen, mens han bukkede dybt for kongen.

„Deres Majestæt, jeg undskylder så meget,“ stammede han. „Der var ikke tid til at ...“

„Ligegyldigt!“ afbrød Miros ham. „Vi har allerede været her alt for længe. Kan du finde ud af at tage stenen ud af det dér i en fart?“ Han pegede hen mod bordet. Smedens øjne blev kuglerunde i det tilsødede ansigt, da han fik øje på det kongelige scepter. Han trådte et par skridt nærmere.

„Jamen, Deres Majestæt, det ville være en forbrydelse ...“

„Kan du, eller kan du ikke?“ afbrød Miros ham igen. Manden nikkede stumt. „Så gør det. Nu! Og skynd dig!“ Smeden løftede

scepteret, som om det var et nyfødt spædbarn. „Skynd dig!“ gentog Miros. „Vi har ikke et sekund at spilde!“

Den stakkels smed småløb ud af stuen med sin kostbare byrde, og Ellin kunne se, hvordan svedperlerne piblede frem på hans pande.

„I dag er det ikke sjovt at være konge,“ sagde Miros, da smeden var forsvundet. „Jeg er nødt til at træffe beslutninger, som kan få skæbnesvanger betydning for mange mennesker, og der er ikke tid til at overveje dem først. Som for eksempel at lade min mor blive tilbage på kongsgården.“ Hans blå øjne så direkte ind i Ellins. Så vendte han sig mod hendes far: „Karl, vil du ride med mig nordpå og prøve at nå frem til Furiens grænse? Jeg må anmode min søster Zol og hendes mand, kong Flod, om øjeblikkelig hjælp, og jeg får brug for dig til at tale vores sag. Du ved, at kong Flod aldrig har brudt sig om mig. Dig, derimod, har han altid godt kunnet lide. Men det bliver farligt at følges med mig, så jeg beordrer dig ikke, jeg spørger dig som en ven, og du har din fulde frihed til at svare, som du vil.“

„Ja, min konge,“ svarede Karl uden et sekunds tøven. „Jeg følger med dig.“

Miros nikkede.

„Og du, Ellin,“ fortsatte han. „Dig vil jeg bede om at gøre mig en særlig stor og vigtig tjeneste. Kongestenen kan ikke rejse sammen med mig, det er alt for risikabelt både for den og for os. Jeg ønsker, at du skal tage den med dig og gemme dig i skovene og bjergene, til du er i sikkerhed. Drag mod nord, undgå de store veje. Bed folk om hjælp undervejs, men fortæl *ingen*, hvem du er. Og hold for enhver pris stenen skjult, indtil du når til Egeborg i skovriget Furien. Kong Flod og din tante Zol vil hjælpe dig.“

Måske mødes vi der igen. Bed Magde pakke noget mad til dig, og hvad du ellers får brug for.“

Ellin stirrede målløs på ham. Det tog lidt tid, før hans ord for alvor trængte ind. Han lagde sine enorme hænder på hendes skuldre og så hende ind i øjnene: „Vil du gøre det for mig, Ellin? Vil du gøre det for Tvillingerigerne, for Okenos?“

Ellin behøvede ikke at overveje, hvad hun skulle svare. Hun havde jo allerede taget beslutningen, da hun trådte ind ad døren for lidt siden, da hun krydsede tærsklen til resten af sit liv. Alt, hvad der måtte komme siden, var blot følgerne af den handling.

„Ja, onkel Miros,“ sagde hun. „Jeg vil prøve, så godt jeg kan.“

Kong Miros, Karl og de fem livvagter havde forladt Karlsgård i største hast. Før de tog af sted, sendte Karl besked til alle sine folk om, at de kunne drage, hvorhen de ville, indtil det var sikkert at vende tilbage til gården igen, og han bad gamle Daron om at slippe alle dyrene løs. Man kunne blot håbe, de ville klare sig, og at nogle af dem måske ville vende tilbage en dag. Ellin græd, da hopperne og deres føl blev lukket ud af folden, men der var ikke tid til at sige farvel til dem alle. Selv skulle hun drage af sted til fods, klædt i tøj, Magde havde fået af en af markarbejderne. På den måde ville ingen tage hende for andet end et fattigt bondebarn.

Gilvis havde insisteret på at ride med Karl, men kong Miros gav ham ordre om at blive tilbage.

„Når Droqs soldater kommer hertil, har jeg brug for en, der kan holde dem hen så længe som muligt og sørge for, at der ikke er nogen, der fortæller, at jeg har været her, eller hvilken vej vi er redet!“ Gilvis adlød modstræbende.

„Javel, Deres Majestæt.“

Afskeden havde været kort. Miros rakte Ellin den grønne Kongesten, som så frygteligt ensom ud uden scepteret. Han kysede hende på panden.

„Jeg ved, den er i trygge hænder hos dig, prinsesse Ellin. Dronning Nora har altid sagt, at du var født til noget særligt. Hun vil være stolt af dig!“

Karl holdt hende fast i sin stærke favn en kort stund, mens han gang på gang sagde:

„Vi ses igen, min lille pige, vi ses igen, det lover jeg dig!“ Så svang han sig op i sadlen på Brisk, og de syv mænd forlod Karlsgård i strakt galop uden at se sig tilbage.

Klumpen i Ellins hals havde gjort hende ude af stand til at tale, da hun hastigt viklede den nøgne sten ind i sit tørklæde og omfavnede Magde og Daron. Så løb hun gennem haven og ned ad den lille sti til Magdes hus og køkkenhaven. Hvis hun skød genvej gennem skoven, mens mændene tog den større vej udenom med hestene, kunne hun måske nå at se sin far en sidste gang, når mændene krydsede floden Ellwell, før de red mod nord.

Hun lukkede den grønne havelåge omhyggeligt efter sig, mens hun kastede et sidste blik op mod Karlsgård.

„Farvel,“ hviskede hun. „Jeg kommer tilbage igen, det lover jeg.“